

26 ΜΑΙ. 2007

Η non-Κυβέρνηση του κ. Παπανδρέου

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Σκηνικό: Το προγραμματικό συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, 18-19 Μαΐου 2007. Μιλεί ο πρόεδρος Γιώργος Α. Παπανδρέου. Είπε: «Μεγάλωσα μέσα σέ μία παράδοση που είχε ως υπέρτατη αξία την προσφορά. Στην οικογενειακή μου έστια, αυτός ήταν ο δρόμος, του 'Ανδρέα και του Γεωργίου Παπανδρέου».

Ως σχόλιο θα επικαλεσθώ τη γνώμη του άειμνηστου Πότη Παρασκευόπουλου (δημοσιογράφου και συγγραφέως γενικής εκτίμησης, του άριστερου χώρου) περί παπανδρεϊκής προσφοράς: «Ο 'Ανδρέας Παπανδρέου δεν είχε συγκεκριμένη και σαφή ιδεολογία. Επιδίωξη του ήταν η κατάκτηση και άσκηση της εξουσίας. Ιδεολογίες, πολιτικές και προγράμματα τά προσάραμοζε στη μόνιμη αυτή επιδίωξη του [...] Έβλεπε την πολιτική μόνο ως άσκηση της εξουσίας [...] Δεν άγαπήσε κανέναν. Μόνο την εξουσία [...] Ίσως είναι ο μόνος Έλληνας πρωθυπουργός της νεώτερης ελληνικής ιστορίας με τόσο ήχηρο όνομα και τόσο ισχυρό έργο [...] Θά μείνει μοναδικός. Δεν θά υπάρξει μιμητής» («'Ανδρέας Παπανδρέου. Η πολιτική πορεία του 1960-1995», σελ. 8). Σέ αυτήν την τελευταία παρατήρηση ο συγγραφέας έπεσε έξω. 'Ο γιός τόν μιμείται. Ύπερηκρανεύεται πώς έμεγάλωσε μέσα στην οικογενειακή παράδοση. Είδαμε ποιά ήταν η πραγματική παράδοση. Έχει όμως την υποκρισία νά την παρουσιάζει από την άναποδη.

Είπε: «...είμαστε έτοιμοι... αυτοί ψάχνουν... έμεις συνθέτουμε... αυτοί μαζεύονται σέ μυστικά διαβούλια, έμεις διαβουλευόμαστε... αυτοί άναζητούν...». Έτσι λοιπόν, αυτοί, έμεις και αυτοί. Δύο λαοί. Έχει λεχθεί πώς ο διχασμός υπήρξε από την άρχαιότητα ο κακός δαίμονας τών Έλλήνων. Σκέφτομαι: επί τά ίχνη του πατρός. «Μόνο την εξουσία».

Είπε: «Στή δική μας Ελλάδα δεν έχουν θέση οι άεριστζήδες και τά άρπαχτικά του μεταπρατισμού. Δεν έχουν θέση εκείνοι που θέλουν νά πλουτίσουν βαρτίζοντας έπιχειρηματικότητα τίς πελατειακές σχέσεις με τό κράτος». Δική μας Ελλάδα, δική σας Ελλάδα. Εκ νέου ο διχασμός. Έχει δίκιο όμως. Τότε δεν τίς έβάφτιζαν έπιχειρηματικότητα. Ήταν βουτιές με τό κεφάλι μέσα σέ ένα πέλαγος παρανομών και ευνουιών (με τό άζημίωτο). Για την ιστορία θά άξιζε μία έρευνα πώς έμπήκαν τότε στό χρηματιστήριο άναριθμητες εταιρείες. Με ποιά προσόντα; Ύστερα τί νά πει κανείς για τά δημοσία έργα, τά έξοπλιστικά προγράμματα, τό κτηματολόγιο, τή λεηλασία τών πολλών από τούς λίγους με τά χρηματοπιστωτικά κόλπα 1999-2000 υπό την καθοδήγηση πασόκων ύπουργών. Τών ίδιων που έτοιμάζονται νά ξαναγίνουν. Κανένας ιδιώτης πρωτότερα στην οικονομική ιστορία της χώρας δεν φαίνεται νά έγινε δισεκατομμυριούχος (σέ δολάρια) από έγχώριες έπιχειρηματικές δραστηριότητες. Στή δεκαετία και κάτι της πασοκικής διακυβέρνησης έχουν περιέρχως (και προφανώς άνορθόδοξα) δημιουργηθεί ούκ όλγοι. Τούς ξέρουμε όλοι. Άν όχι όλους, τούς περισσότερους.

Είπε: «Η δική μου φιλοδοξία είναι νά είμαι ο πρωθυπουργός που θά όδηγήσει την Ελλάδα στην πρωτοπορία του παγκόσμιου άγώνα για τό περιβάλλον». Τό έλληροφρήθησαν από τό CNN (πώς νά μη μεταδώσει τέτοια συνταρακτική είδηση!) ο Μπούς και ο Hu Jintao και τά έβαψαν μαύρα.

Είπε: «[Θέλω νά είμαι] ο πρωθυπουργός που θά συνδέσει τό όνομά του με την πραγματοποίηση του ιστορικού (sic) αίτηματος στά τετράδια τών μαθητών νά μη γράφεται ή λέξη "βαριέμαι"». Για φαντάσου! Και νά μίν τό ξέρουμε. Ποίον είναι αίτημα και κυρίως από που είναι ιστορικό τό «κανένα τετράδιο με τή λέξη "βαριέμαι"»; Ποίος τό έχει πει; Πώς έμεινε ιστορικό; Ιστορικό σάν τό «μολών λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες;

Είπε: «Ξέρουμε τί μπορούμε. Τό άποδείξαμε στό παρελθόν. Θά τό κάνουμε ξανά». Γράφει ο Άγγλος καθηγητής Richard Clogg, του πανεπιστημίου της Ώξφόρδης, προσεχτικός μελετητής της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας: «Οι άλλες στη διακυβέρνηση ήταν περισσότερο στό ύφος παρά στην ούσία και, παρά τίς προηγούμενες σκληρές έπικρίσεις οι άμερικανικές βάσεις παρέμειναν στην χώρα, ενώ ή Ελλάδα έξακολούθησε νά είναι μέλος του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ. Τό 1985 ο Παπανδρέου κέρδισε την πρωθυπουργία για δεύτερη τετραετία με ποσοστό 46%. Η δεύτερη αυτή θητεία του ΠΑΣΟΚ έπισκιάστηκε από άύξανόμενα οικονομικά προβλήματα και από μία σειρά τεράστων σκανδάλων που άγγιξαν την κορυφή της πυραμίδας της κυβέρνησης, καθώς και από τή σχέση του Παπανδρέου με μία άεροσυννοδό που έλαβε μεγάλη δημοσιότητα». («Συνοπτική Ιστορία της Ελλάδας 1990-2000» σελ. 288). Θά τό κάνουν λοιπόν ξανά. Τό έγυάται! Καμμένη Ελλάδα!

Είπε: «Έχουμε έναν πρωθυπουργό και μία κυβέρνηση του non-έργου, της non-ικανότητας, της non-διαφάνειας, της non-άξιοπιστίας, της non-άξιοκρατίας, μία non-κυβέρνηση, που τό μόνο που αφήνει πίσω της είναι μία γαλάζια non-μενκλατούρα» (sic). Σας βλέπω νά τρίβετε τά μάτια σας κατάπληκτοι. Ναι, επί λέξει. Πανετυχής για τό ευρημά του. Τί ύφος πολιτικού ύφους! Μη φοβάστε όμως. Η ελληνική γλώσσα θά έπιζήσει και αυτής της βαρβαρότητας.

Και ως κατακλείδα δύο σύντομα άποσπάσματα από τή δευτερολογία του κ. Παπανδρέου στο ίδιο συνέδριο την έπομένη: «Δέν μπορεί νά άποφασίζει ένας πρωθυπουργός για τό έθνικό συμφέρον, όταν είναι συμβιβασμένος με ένα ολοκληρο σύστημα ύπόγειων κρυφών διευθετήσεων που σχετίζονται και με άξιόποινες πράξεις». Τό δεύτερο: «Και προειδοποιώ τόν κ. Καραμανλή. Μήν τολμήσει μπροστά στο φόβο της έπερχόμενης ήττας νά παίξει προεκλογικά παιχνίδια με τά έθνικά θέματα». Περιφραστική δηλαδή περιγραφή προθέσεως έθνικής προδοσίας. Ποίος; 'Ο άνθρωπος κάτι έχει πάθει. Προφανώς δεν ξέρει τί διαβάσει (γιατί τά διαβάζει από σκονάκια) ή δεν καταλαβαίνει ελληνικά.